

Védelmi pénz

- Látom, negyvenhét éves múlt. Elvált. Négy gyermeke van, három anyától.

Ezt persze nem pejorative mondom, csak megjegyzem. Tartja a kapcsolatot gyermekeivel?

- Természetesen.

- *Jelenlegi élettársától is van gyermeke?*

- Sajnos nincs. Ági nem jön hozzám. Nem akar szülni, bár próbálom rábeszélni... Azt hiszem, nincsenek távlati tervei ezen kapcsolaton belül...

- *Sokat foglalkozott a hősiesség fogalmával. Miért?*

- Mélységesen érdekel. Mindig is érdekelt. Azt hiszem, legjobban egész életemben ez érdekelt...

- *Hősnek tartja magát vagy áldozatnak?*

- Egyáltalában, mi az, hősnek lenni? Ki a hős? Tudja ezt valaki? Mármint ma, a hétköznapi életben... Egy várvédő kapitány, Szondi György, szabadságharcos, Spartacus, szerintem hős volt. De ma? Hogyan lehet ma hős valaki?

Bartos azon a napon délelőtt irodájában ült és a tegnap kapott kazettát bámulta. Megígérte Áginak, hogy nappal soha sem néz videót, de képtelen volt ellenállni a kísértésnek, La Havreből küldte barátja az új felvételeket, szinte reszkető kézzel bontotta fel a vastag borítékot és nyomta a kazettát a gépbe. Pierre ugyanis havi rendszertelenséggel küldözgette az újdonságokat, határidő nélkül, de megbízhatóan.

A kazettán kaszkadőrök szerepeltek, akció közben. A filmfelvétel előtt az illető elmondta egy rövid interjúban, hogyan készült a feladatra, milyen segédeszközök szükségesek a produkció végrehajtásához, hogyan, milyen gyakorlatokkal edzette magát. Bartos egész életében hős szeretett volna lenni, kaszkadőr, de különböző (jelentéktelen) akadályok miatt nem lett az. Fiatal korában szülei akadályozták, apja ordított, anyja kilátásba helyezte öngyilkosságát arra az esetre, ha fiúk megpróbálkozik a dologgal, a legelső, nem túl bonyolult és igen alacsony nehézségi fokú gyakorlaton karját törte. Egy középkorban játszódó filmet forgattak Pilisborosjenőn, Bartosnak többedmagával kellett elvágtatni a kamera előtt, miközben, oldalról, különféle orvlövészek leszedték a csapatot. Ilyenkor a lóra apró szerkentyűt erősítenek, rádióval kis áramütést idéznek elő, a ló felbukik, mintha lövés érte volna, a lovasnak, a lehető leglátványosabban kell lebukfenceznie a vágató paripa hátáról.

Bartos százszor is végrehajtott ilyet. Most a forgatáskor, karját törte. Apja torkaszakadtából ordított, megesküdött, ha még egy napot mulaszt a vendéglátó ipari iskolából, saját kezüleg töri el

az ép karját, anyja megesküdtött, hogy leveti magát a harmadik emeletről. Szavai igazolásául fel is lépett az ablakpárkányra és hosszasan imbolygott a szédítő mélység fölött. Ketten, egyszerre könyörögtek, hogy szálljon le az ablakból, Bartos ezentúl minden idejét és energiáját a piskóták, torták és rétesek, valamint pörköltök és főzelékek elkészítésének fogja szentelni! Apja látványosan kezét fogott fiával, szavát vette és elhajózott. A Landler Jenő tengerjáró hajó főszakácsa lévén, távoli vizek felé vette útját, hogy az utasok és a személyzet mindennapi kosztját megtervezze és megalkossa.

A képernyőn egy Jankl nevű kaszkadőr készülődött, kocsijával le kell zuhannia a hegyoldalról, egyenesen a vízesés közepébe. Igazi hős! Kevés ember létezik, aki ezt képes végrehajtani! Aki vidáman, jókedvűen, sőt boldogan elvállal egy ekkora veszélyt, aki tudja, a legparányibb hiba végzetes lehet! Négy kamerával veszik fel a jelenetet, Jankl nyúlszörkalapot és ballont viselt, hiszen hasonlítani kell a film főszereplőjéhez, de alatta nyilván sok védőpárna, filc és vatta lehet. Jankl mosolyogva ült be a kocsiba, integetett a filmeseknek és hátra tolatott, hogy nekifusson az ugrásnak.

Bartos kicsi korától kezdve a hősookról szóló könyveket bújta, kezdve Dugonics Titusztól, Dobó Istvánon át Búvár Kundig. Wesselényi Miklóstól Che Gevarráig. Hős volt Winettou, Buffalo Bill és Cook kapitány. Rengeteg ember, csak Bartos Csaba nem, aki lélekben mindig készen állt a hősiességre, de a valóság, a napi megélhetés lehúzta a realitások szürke talajára. A vendéglátó-ipari főiskola elvégzése után maga

is tengerre szállt, a Károlyi Mihály-on lett ellátó tiszt, majd a hajó fényesebb korszakában, luxus utazásai idején a kosztért és programért felelős főnök. Hajótörést soha nem szenvedtek, végveszélybe nem kerültek, torpedót nem lőttek ki rájuk. Soha sem kellett az utasokat mentőcsónakba menekíteni és soha nem volt alkalma utolsóként elhagyni a hajót...

A hajó rádiósa Pierre volt, aki óriási fülhallgatókkal fején, bombázó pilótaként terpeszkedett a műszaki felszerelésekkel telezsúfolt kabinjában, Bartosban ő keltette fel a műszaki cikkek iránti érdeklődést. Órákat tudott beszélni a technika fejlődéséről, nála hallott először a zsinór nélküli telefonokról, hallgatott CD-lemezt s lemérhette a különbséget az egyszerű hanghordozó és a lézer lejátszás között. Ott látott és hallott sztereó videózásról, poloskáról, különleges hang- és képrögzítésről. Pierre megszállottja volt a fejlett technikának, valamennyi kikötés alkalmával felújította műszaki könyvtárát, csak és kizárólag folyóiratot, könyvet és új gépezetet vásárolt.

Egy-egy utazás félénél is tovább tartott és szinte utazásonként mentek tönkre házasságai. Legtovább Éva bírta, az első évben ikreket szült, aztán szerelmes lett egy szárazföldi patkányba. Hat év múlva vezette oltár elé Líviát, aki nem akart gyermeket, de a harmadik elutazásakor teherbe esett és egy gyönyörű kislánnyal ajándékozta meg. Erzsébet fuldoklott a féltékenységtől; bár stewardessként dolgozott, többnyire gazdag utasok között, feltűnően szép, elegáns nő volt, mégis beteges féltékenység gyötörte. Inkognitóban (a légitársaság

potyajegyével) utána utazott Ciprusra, hogy „utána nézzen kisdéd játékainak”, s bár a világon semmi gyanúsat nem tapasztalt, még féltékenyebbé vált. A szülés sem csillapította heves érzelmeit, hazaérkezései alkalmával éjszakákon keresztül faggatta a kopaszos, elhízott Bartost, kivel, mit művelt, hány kikötőben van babája, szeretője, kúrvája?

Nem volt egy sem. Bartos született monogám létére a hosszú utazás alatt is soros feleségéről ábrándozott. Rossz példaként előtte volt Marton Pali, a másodtiszt. Az elsők között kapta meg az AIDS-et, már 1984-ben iszonyú állapotba került, lázas volt, hasmenéses és hányásos, csonttá-bőrré fogyott, állán jókora, vörös Kaposi-szindróma jelet viselt, a Gibraltári szorosban partra kellett tenni. Ott is halt meg szegény, egy angol közkórházban. Hazaérkezéskor az egész legénység és tisztikar AIDS-tesztet csináltatott.

Erzsébet a volt nejekre is féltékenykedett. Ha Bartos sorra látogatta gyermekeit, éjszaka megint a faggatódsdi következett, kivel mit művelt, mit mondott Líviának?

Mit akart tőle Lívia? Furcsa, de Évára nem volt féltékeny, holott Éva volt a legszebb valamennyi felesége közül. Feltehetően Évának hatalmas jó pontot írhatott be, amiért megcsalta és elhagyta Bartost... Róla fel sem tételezte, hogy valaha is az életben, még egyszer férfinak nézze a férjét...

A következő vállas, szőke, markáns férfit van Robelloit-nak hívták, holland kaszkadőr, világhírű. A levegő királya van Robelloit, merevszárnyú gép, vitorlás, helikopter,

utasszállító mindegy neki, egyszer kiugrott egy majdnem földet érő utasszállító kinyitott csomagteréből, miközben a gép ismét emelkedni kezdett.

Külön szerencséje a fickónak, hogy hasonlít Robert Redford-ra. Szemét az élet, gondolta Bartos, nem elég, hogy sztár a fiú, válogathat a dollár tízezreket érő megbízatások között, még ez a hasonlóság is... Magától értetődő, hogy Redford minden filmjében szerepelhet, ahol a színész akciózik...

Ágit - Bartos szerint - Erzsébet bujtatta fel, hogy utasként jelentkezzék, akkoriban hatalmas tengeri utazásokat hirdettek, jókora pénzért a Földközi-

tengeren. E feltételezést sohasem tisztázták megnyugtatóan, tény azonban, hogy Ági jól ismerte Erzsébetet, Ő is a légitársaság alkalmazásában állt, igaz, földi szolgálatban. Nehezen viselte a tenger megpróbáltatásait, küzdött a gyakori hányingerrel, néha napokig ki se mozdult kabinjából, visszaküldte az ételt, ha feljött a fedélzetre, sápadtan állt a korlátba kapaszkodva és merően bámulta a hullámokat.

Pierre gyakran csatlakozott a lányhoz és franciául beszélgettek. Ez az egy dolog tette valamennyire elviselhetővé Áginak a tengeri betegség állapotát. Bartos felülről, a második szinti luxus osztályról bámult le rájuk és egy pillanatig sem kételkedett abban, hogy ha valaki, hát Pierre célba ér a lánynál...

Még így, ilyen állapotban is szexis volt, fiatal és karcsú. Magas sarkú cipőben imbolygott, rogyadozó (de szép!) lábain, hosszú combja kirajzolódott a nyersselyem szoknya

anyagán keresztül. A fiatal tisztek rajongtak érte, a kedvét keresték, versengtek, melyik bálon kívül táncoljon, ajánlgatták a programokat, a vetítéseket, játékokat, kikötés előtt csábtáncot jártak előtte, bízza rájuk a magánidegenvezetést, ketten barangoljanak az egzotikus városban, másszanak el a romokhoz. Ági szép sorban mindegyikkel elment egy-egy tūrára, leszakadva a csoporttól, de a tisztek csalódottan számoltak be a kirándulásról és többé nem hívták. Ági zárkózott és hűvös maradt, semmit sem fogadott el, semmiféle csábításnak sem engedett, érdeklődése kizárólag a látnivalókra és az ismertetés meghallgatására korlátozódott. Partraszállás előtt és után ideje nagy részét Bartos társaságában töltötte, nézte és megfigyelte, hogy készítik fel az asztalokat a nagy vacsorákra, hogyan díszítik a termet lampionnal, szerpentinnel, az aktuális ország jelképeivel, zászlaival, állítólag roppant érdekelte a vendéglátás. Segített megtervezni és kinyomtatni a díszes étlapokat, és valóban jó ötletei akadtak egy-egy jelmondat kifundálására.

Bartos persze keményen tartotta a „három lépés távolságot”, részben Erzsébet miatt, részben azért, mert nem akart a haverok előtt nyilvánosan pofára esni...

Míg nem egy viharos éjjel, a ködös Albion Southampton-i kikötőjében, bál után, (amikor Ági kabintársa a csoporttal partra szállt és szállodában aludt), a lány behívta magához egy „búcsú-konyakra” és ott olyan félreérthetetlen, kikerülhetetlen helyzetet teremtett, amit már nem lehetett kihagyni... Bartos persze, kilői dacára, hála a hetek óta tartó utazásnak,

meglehetősen kiéhezett és erős volt, elkápráztatta Ágit.

Hajnalban, amikor Bartos észrevétlenül el akart tűnni sikerei (?) színhelyéről, a lány megragadta azt, amire a férfiak a legbüszkébbek, és egyszerűen azt mondta: „Veled akarok élni! És fogok is!” Bartos, ruháját a hasához szorítva, Ági kezének fogásában, döbbenetben meredt rá. „A hajókázásnak vége, Bartos!, - folytatta Ági, nyitunk egy csárdát. Vagy valamit. Pénzem is van rá.” S elengedte. „Velem?... Pont velem?” Ági a másik oldalára fordult, akár egy elégedett, doromboló macska. Többé válaszra se méltatta.

Ez a huszonhat éves, ártatlan szemű leányka, akár egy dömper, megállíthatatlanul tört előre az élet akadályokkal teli, gátakkal és vizesárokkkal tarkított terepén, mobilizálta örökségét és ajánlatot tett az egyik Magyarországra igyekvő sörgyárnak, egy emblémával, lizinggel, mini-sörfőzdével, hideg-és meleg ételekkel pompázó söröző bérlésére és üzemelésére, feltéve ha „frencsájsz”-t is kap hozzá. Kapott. Naiv szemecskéit meregetve odacipelte Bartost, és kitárta előtte a söröző ajtaját.

Jókora, tizenhat asztalos, boxos, széles bárpulittal felszerelt helyiség volt, középütt táncparkett, színes műanyag lámpák, lengőajtós ki- és bejárás a konyhába, külön raktárhelyiség, hűtőkamra és egy kisebb, a hátsó traktusban elhelyezkedő iroda. Az irodában pánccélszekrény, számítógép, fax.

Bartos szédelegve ácsorgott az irodában, átsétált a konyhába, sorra megérintette a rozsdamentes lábasokat, üstöket, konyhai

gépezeteket, lopva Ágira pislantott, aki mellette téblábolt, mint aki kettőig sem tud számolni. Ha Bartos valamilyen korszerű megoldáson meglepődött, Ági is meg volt lepve. Ha Bartos rosszkedvet színlelve elégedetlenkedett valamivel, például a hűtőt nem találta megfelelőnek, Ági is csóválta a fejét. „Odaszok nekik! Át fogják alakítani! Benne van a szerződésben! Nem küldtek mélyhűtő ládát!”

Vészesen közeledett a söröző megnyitása. Bartos rászállt a műszaki dolgok pótlására, megfelelővé tételére, hozta a Séf urat (szintén a hajón dolgoztak együtt, az öreg már nyugdíjba vonult) és saját elképzelése szerint rendezte be az irodát. A számítógép csak a legkorszerűbb lehetett, nyomtatóval, fax-al, soft-werekkel, játékokkal, zsinóros és zsinór nélküli telefonok, sztereó magnetofon és tévé, két recorder és fenn a magasban kamera, amely biztonsági célokat is hivatott volt szolgálni. A söröző fölött lakást rendeztek be, itt laknak majd Ágival, innen látni akarták a bejáratot, a kiszolgáló helyiséget és az irodát.

Már csak a magánélet rendezése maradt hátra. Bartos képtelen volt Erzsébetnek megvallani Ágit, húzta-vonta a napokat. Ajándékával nagy örömet szerzett Erzsébetnek és a gyereknek, olybá tűnt, minden rendben van a családban. Megjött a papa, a szerető férj. Hazaérkezése után átvette Erzsébet jól kialakított életformáját, a gyerekekre Magdi vigyázott, gyakran ott is aludt, Erzsébet visszaállt a Budapest-Athén és a Budapest-Madrid járatra. Gyakran ott is aludt, kivált, ha a gép csak másnap indult vissza. (Ilyen eset természetesen nem fordult elő,

csak kivételes esetben, ha a Boing meghibásodott és ott helyben kellett javítani. Bartos úgy tudta, hogy hetente egyszer, - hja, ilyen a menetrend! - , a gép és személyzete Madridban tölti az éjszakát.)

Amikor már túl sokáig élt Ágival önmegtartóztató életet, túl sokszor ugrott fel este fél tízkor, hogy „rohanok haza, Erzsébet gépe most száll le!”, Ági egy unalmas, nyári estén, lakása ajtajában elé állt, nefelejcskék, ártatlan szemecskéivel felnézett mackó formátumú kedvesére. „Bartos! Nem vagy egy kicsit túl hülye? A feleséged pont tíz hónapja a kapitány szerelme. A gépük évenként egyszer, ha külföldön „alszik”, Erzsébet viszont hetente a kapitánynál... Nem kellene elbeszélgetnetek egy kicsit?” A férfi zavart nevetéssel leplezte zavarát. Lehetetlen, gondolta, hiszen annyira féltékeny. Mióta házasok, üldözi a féltékenységgel.... Ági gondolt egy merészet és lefirkantotta egy papírosra a kapitány telefonszámát.

„Legközelebb, ha ‘Madridban’ éjszakázik a gép, hívd fel ezt a számot. És kérd a feleségedet. Ez a kapitány lakása. Jó éjszakát, kedves...”

- Elégedett az életével? Mindennel, amit elért, a családi státusával, anyagi helyzetével? A söröző kiválóan megy, jól jövedelmez, nagy a forgalom, remekül válogatta össze munkatársait. Jó szakember hírében áll, sokan járnak magukhoz a konyha miatt, magyarok és külföldiek, messze földön híres és méltányolt az étlapjuk.

- Nem. Magammal tökéletesen elégedetlen vagyok! Úgy érzem, mint mindenki, vagy majdnem mindenki: „nem vagyok a helyemen!”

- *Ha az anyjira áhított foglalkozást, a kaszkadőrséget választhatta volna, és ma keresett személy lenne, aki egyik filmből a másikba száguldozik, ha a mainál sokkal, de sokkal több pénzt keresne mutatványaival, akkor a „helyén lenne?”*

- Erre nagyon ostoba választ adhatnék, de Maga nem erre kíváncsi. Sohasem foglalkoztam azzal, mi lenne, ha? Elégedett kizárólag a gyermekeimmel vagyok, egészségesek, értelmesek, azt hiszem, szeretnek. Szerencsés vagyok, bárhogyan, bármilyen viták és veszekedések után szakadt meg az illető házasságom, egyik anya se hergelte vagy bujtogatta ellenem gyermekeimet. Talán abban is szerencsés vagyok, általában elfogadnak és szeretnek az emberek. Nincs haragosom. Ha van is, nem tudok róla... Még egy ló szeretetét is élvezhetem...

- *Egy lóét?*

- Panni a neve. Kilenc éves. Egyszerű, fuvaros-ló! Tudja, aki húzza a kocsit.

A söröző a város és az autópálya találkozásánál fekszik, sok arra az istálló. Panni esténként szabadon bóklászik. Legel. Egyik nap kint állok a söröző előtt, hát odajön, megáll előttem és néz. Gyönyörű, okos szeme

van. Mondom neki: „mit innál, aranyom?” Nem felel, csak néz. De merően. Na, gondoltam, akkor meglocsolom egy sörrel. Kihozok egy korsóval, beleöntöm egy vödörbe, odatartom a szája elé... Boldogan szürcsöli ki... Jön a gazdája, egy borzalinó kalapot viselő fuvaros, ki akarja fizetni. Mondom, álljon meg a lakodalmas menet. Ez a pára a ház vendége!... Attól kezdve Panni állandó kuntsaftom lett, esténként, munka után megjelenik, álldigáll az ajtó előtt, ha nem veszem észre, valamelyik pincér azonnal szól, „Főnök, megjött az öreglány...” Komolyan mondom, ha egy napon nem jön, hiányzik... Nem hiszi? Kérdezzen meg bárkit! Bolond vagyok? Tudom, hogy azért kell ennyit dumálnom Magával! Nekem most mi a jobb? Ha bolondnak nyilvánít, vagy ha nem?

- Ha bebizonyosodik, hogy képtelen józanul érzékelni a világ jelenségeit. Ha elmeállapota annyira károsodott, hogy nem büntethető...

Aznap, amikor az a három, lezser tartású, baseball ütővel érkező úr belépett a sörözőbe, Bartos Robert Redford kaszkadőrjét nézte videón. Redford megszállott repülőt játszik a filmben. Van Robelloit elképesztő dolgokat művelt egy ősrégi, merevszárnyú géppel, pörgött, forgott a levegőben, dugóhúzót mutatott be, fejjel lefelé haladt, megsturcolta a háztetőket, leszállt, felszállt oly könnyedén, mint egy pille. És persze a filmet úgy fényképezték, mintha Redford ülne a száguldó gép ülésében, mintha ő mutatná be a

kunasztokat. A közelképeken a sztár mosolygósnak, kissé fölényesnek és halált megvetőnek látszott. Bőrsapkája a bőréhez tapadt, színes sálja úszott a levegőben.

Bartos élvezkedett, imádta ezt a kazettát, illetve, ezt imádta a legjobban, hiszen a kaszkadőr filmekben mindig csak az adott kunaszt látszik, a felkészülés, a nekifohászkodás, a felállított kamerák, az ideges rendező. Ez volt az egyetlen kazettája, ahol már összevágva figyelhette a kaszkadőr és a színész közös szereplését. Bemutatták a kaszkadőr bravúrjait, (bár itt semmi trükköt sem fedezett fel, a kaszkadőr megrepülte a bravúrokat és kész.) Sokszor látta van Robelloit-t munka közben, ennél sokkal, de sokkal többet tudott. Állt már repülőgép szárnyán, fent a magasban, helikopterből fel- lemászott, oldalán kúszott, beugrott az alatta száguldó motorcsónakba, vízisíből képes volt siklóernyővel felszállni, sőt háztetőnállva bevárni azt a pillanatot, amikor beleugorhat az alant elszáguldó vonat nyitott kocsijába.

Egy hatalmas reccsenés és az ajtón óriási hasadék keletkezett, kiláthatott volna a konyhába, ha a résben meg nem látja Ági halálra rémült arcocskáját és a mögötte nyomakodó, többnyire borostás férfi arcokat. A baseball ütős lépett be elsőnek, a két cimborája oldalt helyezkedett el. Ági kezét tördelve az ajtóban állt.

- Szolgáljátok ki a vendégeket, mintha itt se lennének. Faterka, én vagyok a Gumi! Te vagy az Ági, igaz? Na, húzz el! - Gumi összehúzott szemmel nézett Ágiról Bartosra és vissza. - Felmértük a terepet...

- Igen - mondta idegesen Ági. - Látom...

- Beszélünk a Faterkával, ennyi az egész.

- Bartos a nevem - mondta a férfi nyugodtan. Jobb keze egy ujjnyira kinyitotta az íróasztal középső fiókját. - Bartos Csaba.

- Nyugi, oké? - darálta Ági. - Nem kapod fel a vizet. Megbeszéled az urakkal, oké?... Ne kezdj ordítani! Ne hisztizz! Mindent meg lehet beszélni!

- Szűnj már meg, husika!

Ági kiment és ami az ajtóból megmaradt, azt becsukta. Bartos felállt, de Gumi, a férfi vállára helyezte az ütőt és szelíden visszatolta a székére.

- A barátaim nagyon idegesek! - kezdte bevezetéképpen Gumi és leült, szemben Bartossal. A két marcona úr állva maradt. - Biztos hallottad, hogy errefelé Jimmy a góré... És már nagyon elege van... Meg kell védeni a vendéglődöt! Nem biztonságos a környék! Bármilyen megtörténhet...

- Eddig még nem történt semmi - mondta Bartos.

- Volt az a tisztító szalon, ami leégett. Csontig. És volt a Dévényi, az a sánta manusz, aki verdákkal kereskedett... aztán véletlenül felrobbant... Ez neked semmi?...A Jimmy azt hitte okos fiú vagy, magadtól eljössz és kéred a védelmedet. Mint mások. Az okos fiúkák... Alighanem, Te nem vagy okos fiúka...

Nyílt az ajtó, Ági jelent meg tálccával, a tálcán whisky, kávé, Cola.

- Megkínálhatjuk az urakat? A cég vendégei. Jobban megy a tárgyalás, ha közben isznak egy kortyot - tette le a tálcat. Bátorító mosoly kíséretében hátrált kifelé.

Gumi ráreccsent:

- Tűnj el a francba! Ha még egyszer bejössz, megjáród!

- Nehezen viselem az erőszakot - mondta Bartos, - elnézést. Én is okos akarok lenni, elhiszhetik... De még csak most kezdtünk. Induló vendégkör, bevezető áruk. Most nagyon sokat ártana nekünk egy balhé...

- Na látod...

- Hallottam, hogy volt olyan eset, amikor a tisztelt urak szétverték az egész helyiséget, vendégestől, pincérestől, bútorostól...

- Volt bizony...

- De azt is meg kellene érteniük, és ezt a tisztelt Jimmy úrnak, ha kell, személyesen is elmondom, még nincs igazi bevétel. Pár hónap múlva...

Gumi oldalra fordult, a barátaira nézett. Az alacsonyabbik felemelte az akváriumot, benne Bartos drága tengeri aranyhalaival, és leejtette. Csörömpölve tört az üveg, a víz elárasztotta az irodát. A magasabbik kísérő undorodva rúgta le bakancsáról a rápottyant aranyhalat. Majd rálépett. Mintha eltéptek volna egy jókora selyem darabot, akkorát sikkantott az aranyhal.

- Lehet, hogy nem beszéltem érthetően!... Háromszáz rongy, most!

- Annyi pénzünk nincsen. Még a bankban sincs...- Bartos kínjában felnevetett. Nevetése elvékonyodott, idétlen volt ebben a komor pillanatban.

Gumi felállt, az íróasztal fölé tornyosult, lesöpörte a számítógépet a földre.

- Most kell a pénz, papa! MOST! Nyisd ki a páncélt!

Bartos jobb kézzel résnyire kinyitotta az íróasztal második fiókját, ahol az előírások ellenére a pisztolyát tartotta. Ahol az előírások ellenére, töltve tartotta. S ahol, az előírások dacára, csőre töltve tartotta. Éppen arra az esetre, amikor nem lát más kiutat, mint löni.

- Nyisd ki már, te rohadék! - kiáltotta az alacsonyabbik és teljes erőből megmarkolta Bartos haját. Érezhetően nem döntötte el, beleverje-e a férfi arcát az íróasztal lapjába, vagy csak keményen tartva, éreztesse, tökéletesen a hatalmában tartja. Minden apró mozdulat iszonyatos fájdalmat jelentett, mintha le akarna szakadni a feje. Bartos a fájdalomtól behunyta a szemét.

Baljával felemelt egy papírlapot s éppen azt akarta mondani, „nézzék meg a folyószámla kivonatot, nincs rajta még...”, de nem tudott szólni, mert a baseball ütő lecsapott papírt lobogtató kezére. Hatalmas reccsenés hallatszott, a csont szilánkokra tört, és az asztalt elborította a vér. Bartos első pillanatban nem is érzett fájdalmat, csak az ijedtség remegtette meg, a kiömlő vér iszamos látványa, a váratlan, élénkpiros szín, az ő vére, ez a mindent elborító sajtós a kezében, a papírokat, könyveket, asztalt elborító vér.

A magasabbik úr, mintha éppen a vér látványa vadította volna meg, elkapta Bartos grabancát és egy mozdulattal fel akarta rántani az asztala mögül, talán úgy képzelte, egyszerűen átemeli hármójuk közé. Addigra Bartos jobbjára már a pisztoly agyát markolta, és ahogy átbucskázott az íróasztalon, vaktában kezdett löni. Mozdulata nem a kaszkadőr előre tervezett,

kiszámított, sebezhetetlen, megkoreografált mozdulatsora volt, ösztönösen cselekedett, a vakdüh motiválta s az esetlegesség irányította.

Guminak közvetlen közelről lőtt az arcába. Még rögzítette agya a felszakadó hús és a vér fröccsenését, a Parabellum lövedéke az agyvelő nyálkás, hússzínű darabját is kitepte és a falra spriccelte. Lőtt a magasabbikra, az alacsonyabbikra, a három férfi szanaszét repült a szűk helyen, egymás hegyén-hátán feküdtek. Gumit a lövés ereje a falhoz szegezte, álltában hallt meg és teste erőtlenül hullott ültében a padlóra. A véres baseball ütő koppanva esett ki kezéből.

Ági és a szakácsok a lövések zajára rohantak be. Fojtott, égett füst szállongott a Parabellum csövéből. Bartos az asztalra tette a fegyvert. Erőtlenül mosolygott, szerette volna megnyugtatni Ágit. Rettenetesen fáj a keze, mégis felállt a székre és kikapcsolta a videó kamerát, kivette a kazettát és átadta Áginak. Minden erő kiszállt tagjaiból, nagyon fáradt volt.

- *Kitöltötte a tesztlapokat?*

- Kitöltöttem, de gondolom, Ön is tudja, felesleges. Tökéletesen normális vagyok. Még akkor is, ha a törvény mai állása szerint, jobb volna hülyének lenni... Az

önvédelem „eszköze meghaladta a támadás eszközét”. Ha baseball ütővel verem agyon a baseball ütővel rám támadó urat, minden oké!

Ha lepuffantom, becsuknak. Kivéve, ha a tisztelt pszichológus úr, megállapítja, hogy nem vagyok tudatában tettem következményeinek. Köszönöm a fáradozását, ennyi volt.

- Nem volt „fáradozás”. A törvény minden emberöléssel gyanúsított esetében kötelezően elvégezteti ezt a vizsgálatot!

- Van valami furcsa ebben a törvényben... Ez a Gumi nevű úr, aki ugyebár...szóval büntetett előéletű lévén, örökösen szökésben volt. Most is körözés alatt állt. A sörözőben tetemes kárt okozott. Ütése következtében két ujjamat amputálni kellett. Az élettársam az átélt élmények hatása alatt ideg összeomlást szenvedett, még mindig kezelik... Mindezek dacára, az önvédelem jogtalan volt...

- Az eszköze. Csak az önvédelem eszközének foka!

- Tudja mit mondok erre? Jó volt ölni! Nem tudom volt-e hasonló helyzetben? Remélem, nem. Az ilyen helyzetben, kivált ha ártatlanul kerülünk ekkora fenyegetettségbe, valami elképesztő vörös düh száll az ember agyára. Megszűnnek az érzévek, megszűnik a mérlegelés, elborít a gyűlölet... Annyira gyűlöltem ezt a Gumi nevezetű urat, ma már tudom, Udud Kálmán volt a polgári neve, de művésznéven szerepelt mindenhol, szóval már az erőszakos belépésekor, az Ágira való ráfordulásakor megteremtődött és növekedni kezdett bennem a gyűlölet. Rohamosan fejlődött, növekedett,

robbanni akart. Már a torkomban volt, már kicsordult, már ki kellett okádni! Jó volt az arcába löni! Jó volt látni, ahogy hátra csapódik a feje. Kiürül a szeme. Élettelenné válik. Én rengeteg filmet nézek, meg kell mondjam, jól csinálják! Élesben ugyanígy történik! Pontosan ugyanígy!... Ha nem tudtam volna megölni őt, valószínűleg egész életemben szenvednék. Hogy nem tudtam válaszolni neki. Hogy nem tudtam visszaadni. Hogy áldozat vagyok...

- Hősiességnek érzi cselekedetét? Megvédte magát, élettársát és a vagyonukat? Megoldotta szorult helyzetét és ha úgy vesszük, márpedig magánérdek szempontjából annak kell vennünk, győztesen került ki belőle.

- Nem tudom mi a hősiesség, már mondtam. Ha az ember, az adott pillanatban azt teszi, amit tennie kell, ez ösztönösség. Utólag lehet hősiességnek tartani, hiszen meg is lehet hunyászkodni, lehet kutyaként nyaldosni a belénk rúgó lábat, lehet szó nélkül elviselni az erőszakot, fizetni a védelmi pénzt, bármit lehet. Minden esetre, talán ezt túlzás nélkül elmondhatom, felnőttem az adott feladathoz...Akár egy kaszkadőr... Látta a filmemet?

- Igen. A Bíróság is megtekinti majd, hiszen a helyzet fenyegetettsége tökéletesen látszik a képen. Nem hiszem, hogy különösebben elmarasztalják... Tökéletesen önvédelmi helyzet volt. Ha el is ítélik, az ítélet végrehajtását felfüggesztik majd. Ma az a tendencia, hogy a

bűncselekmények növekedése miatt arra ösztökélik a lakosságot, próbálja megvédeni magát...Mindenesetre azt tanácsolom, semmiképp ne hangoztassa a bíróság előtt, hogy jó ölni! Ezt nem díjazzák a tárgyaló teremben.

- Oké, köszönöm. Már csak egyetlen kérdés: kétségtelen, egy szervezettel kerültem szembe, a szervezet az a csapat, aki a védelmi pénzt szedi. A főnök egy Jimmy nevezetű férfiú. Tegyük fel, kapok három évet felfüggesztve. Fegyvert nem tarthatok, de manapság ez nem gond. Nyilván megint lesz fegyverem. Tegyük fel, Jimmy és legénysége újra megjelenik, hiszen részint nem fizettünk, részint lepuffantottuk kedvenc középcsatárát. Újra ott áll a legény az irodámban, pénzt követel, hajamba markol vagy hasba rúgja az élettársamat. Mit tegyek, kezemben a pisztoly agyával?

- Ez az a kérdés, amire nem feladatom a válasz megadása. És nem is tudom a jó választ. Maradjunk ennyiben.

Kész 98.01.17.
Elküldve:
DUNA TV, 98.02.01.

